

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BROMBERG, K

S.I.N. / K. Bromberg. - București : Midnight Books, 2024
vol.

ISBN 978-630-6546-19-0

Vol. 1. : Fără regrete. - 2024. - ISBN 978-630-6546-17-6
821.111

Traducător: **Maria Dosei**

Redactor: **Andreea Corneanu**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

LAST RESORT

Copyright © 2022 by K. Bromberg

All rights reserved.

© Midnight Books 2024, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

K. BROMBERG

FĂRĂ REGRETE

SERIA

S.I.N. #1

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

CAPITOLUL UNU

Sutton

— Spune-mi la ce te gândești, Sutton.

— Poftim? Ți răspund șefei mele cu mintea aiurită și puțin mai mult decât ostenită.

Nu e tocmai starea potrivită atunci când încerci să impresionezi un client nou, dar *totul* a meritat cu prisosință.

Roz mă studiază cu o expresie întrebătoare.

— Voiam să știu ce ai pe suflet.

Eu revăd cu ochii minții imagini de aseară. El stând între coapsele mele. Căldura inimaginabilă când a intrat prima dată în mine.

Spune-mi ce vrei. Cuvintele susurate în curbura umărului meu.

Apăsarea degetelor lui în carnea coapselor mele.

Alunecarea limbii pe pielea mea.

El în mine.

Senzația că mă înec într-o plăcere mai intensă decât am simțit vreodată.

Ți arunc lui Roz o *privire de căprioară speriată*, căutând disperată un răspuns.

— Eu... ăăă...

— Nu trebuie să ai emoții.

Mă bate pe dosul palmei, confundându-mi băjbâielile cu anxietatea, când pe mine m-a cuprins, de fapt, nostalgia.

— Nu am.

Mint.

„Cum mai am energie să fiu emoționată?”

Dar cum să nu mă simt așa, când mă uit în jurul meu la holul impunător? Vreau să zic, doar ne aflăm la ultimul etaj al unui zgârie-nori din Manhattan, așteptând să întâlnească niște oameni care-mi vor analiza abilitățile profesionale.

Dacă mai pui la socoteală și vârtoarea prin care am trecut în ultimele douăzeci și patru de ore, mă mir că nu-mi scrie anxietate pe frunte. Confruntarea cu prietena mea cea mai bună, Lizzy. Surpriza de a fi aleasă de Roz, pe nepusă masă, ca șef al acestui proiect. Despărțirea neașteptată de Clint. Prima și singura mea aventură de-o noapte, care sincer nu-mi mai iese din minte, deși au trecut ore bune de când m-am trezit singură în patul din hotel.

— Ba ai. Îmi zâmbeste, studiindu-mă cu privirea din spatele ochelarilor cu ramă neagră. Ascultă-mă. Știu că te-am luat pe neașteptate, că încă încerci să digeri toate detaliile pe care ți le-am pus în brațe, dar n-am nicio îndoială că te vei descurca excelent. Iar dacă nu știi ceva, prefă-te că ai habar, până afli despre ce e vorba. Îmi face cu ochiul. Dacă tot o să fii aruncată în gura lupului, învață să urlă la lună. Așa facem cu toții.

— Pentru moment, o să te scutesc de urlatul meu la lună.

Chicotesc, dar gândul mi-e la toate documentele și specificațiile primite de la client pe care le-am studiat cu atenție azi-dimineață, în timp ce dădeam pe gât un espresso. Să sperăm că-mi amintesc suficiente detalii

importante încât să par coerentă la întâlnirea de azi. Bine că am la dispoziție trei zile și o călătorie lungă cu avionul ca să memorez restul.

— O să te descurci. Nu uita că partenerii nu sunt atât de terifianti cum pare la prima vedere. Lipește-ți un zâmbet pe buze și uită-te la mine dacă ai nevoie să te ajut cu informații pe care nu le cunoști.

Presupun că se referă la frații Sharpe de la Sharpe International Network (sau S.I.N., așa cum zicea recepționera la telefon când am intrat), dar ce spune Roz acum, pe când stăm în biroul lor, nu e totuna cu ce mi-a povestit ieri, când a afirmat că partenerii sunt perfecționiști cu experiență, pretențioși, dar și înțelegători. Încuviințez fără tragere de inimă. Altceva nu-mi mai rămâne de făcut, nu mai am cum să mă retrag sau să fac un pas înapoi.

— Ah, și să nu uit, vezi că toți trei sunt...

— Pregătiți să vă primească, spune o asistentă îmbrăcată elegant, trâncănind din tocuri pe podeaua de marmură albă pe când se apropie de noi.

— Mulțumesc, răspundem eu și Roz la unison, ridicându-ne în picioare ca să o urmăm.

Îi studiez tivul fusteii creion în încercarea de a-mi potoli emoțiile care mă copleșesc.

Pot să o fac.

„Fă ceva doar pentru tine, Sutton.”

În timp ce asistenta deschide ușa sălii de conferințe, îmi vin în minte cuvintele lui Lizzy, confirmarea că e pasul corect. Intră mai întâi Roz, iar eu apar brusc în spatele ei.

— Domnilor, spune Roz în loc de salut, dându-se la o parte ca să-i pot vedea pe cei prezenți în cameră.

Mi se-nmoaie genunchii.

Inima mi se oprește în piept.

Casc gura.

„Oh. Rahat.”

De cealaltă parte a sălii de conferințe, pe un scaun, se află bărbatul care a fost înfășurat în jurul meu noaptea trecută, cel care era în mine, pe mine. Mă uit din nou și... „Oh, rahat.” Sunt doi. „Gemeni.” Halucinez? „Ești doar stresată. Obosită peste culme.” Mă chinui să trag aer în piept, aruncând o privire celui de-al treilea bărbat care se întoarce la masă cu o cafea în mână.

„Oh. Rahat.”

N-are cum să fie adevărat.

Sunt *trei*. *Tripleți* identici. Toți trei, uluitor de arătoși. Și toți trei mă fixează din priviri.

Iar eu habar nu am, jur, al cărui parfum îl mai simt în nări, al cui gust mi-a rămas impregnat pe limbă.

— Ziua bună, spune cel din mijloc, îmbrăcat cu o cămașă albă impecabilă și cravată roșie, îndrăzneată.

Zâmbește strâmb, călduros și amuzat în același timp.

— Îmi pare rău. Nu te-a avertizat Roz? Suntem conștienți că poate fi un pic tulburător să intri și să dai ochii cu noi trei.

— Scuze. Da. „Adună-te.” Clatin ușor din cap. Bună ziua. Reușesc cu greu să-mi înghit saliva, încercând să-mi domolesc fierbințeala care mi-a cuprins obraji. Sunt Sutton Pierce.

Mă uit pe rând în ochii lor, cu gura uscată de emoție. Nici nu știu dacă-mi doresc *sau* nu să văd în ochii unuia dintre ei un semn că mă recunoaște.

— Încântată, continui eu.

Îmi atrage atenția bărbatul din dreapta. Râde pe înfundate. E îmbrăcat cu o cămașă gri închis. Desfăcută

la gât, cu mânecile suflecate, care-i lasă la vedere antebrațele musculoase și mâinile puternice. Are părul o idee mai lung decât al fraților săi. Mă holbez la mâinile lui, întrebându-mă în gând dacă sunt cele care îmi tăiau respirația, apoi mă făceau să gem.

— Plăcerea e de partea noastră.

Ochii ni se întâlnesc când îi ridic din podea. Ne privim îndelung.

„Oare el a fost?”

Revăd cu ochii minții imagini de azi-noapte. „Sunt paralizată.” Eu, în genunchi, privindu-l în ochii de culoarea chihlimbarului, cu penisul lui gros și tare pe buzele mele. Felul în care m-a mușcat de buza inferioară când a intrat în mine. Buclele lui pe când mă lingea între picioare. Ce m-a făcut să *simt*... când eu nici nu știam că sunt capabilă de asemenea *trăiri*.

Imaginile mi se derulează în minte ca niște diapozitive.

Și nu le pot opri.

Sunt excitată. Confuză. Stupefiată.

„A naibii de ghinionistă.”

Iar toate astea se-ntâmplă în timp ce stau în fața bărbaților care mă cântăresc din ochi.

— Luați loc, vă rog, spune fratele din stânga.

Îi studiez cămașa albă de la costum, vesta gri închis, cravata galbenă. Dar are aceiași ochi. Același zâmbet. Același păr.

Și are un pahar de carton de la Starbucks în față.

El trebuie să fie. „Nu?”

„Revino-ți!” Comportă-te normal. „Comportă-te de parcă unul dintre acești trei bărbați nu te-ar fi făcut să nu mai vrei vreodată un altul.”

— Mulțumesc, murmur, așezându-mă lângă Roz, perfect conștientă de faptul că unul mă dezbracă din priviri în clipa asta.

Fac un efort inuman să nu-i studiez pe fiecare în parte, să-ncearc să-mi amintesc mici detalii ca să-mi pot da seama care dintre ei a fost. Să nu-i analizez sau să mă bag sub masă și să mor de rușine.

În schimb, mă concentrez mai mult decât orice om pe lumea asta să-mi scot agenda și pixul din geantă ca să pot lua notițe.

— Eu sunt Fordham Sharpe, spune cel cu cravata galbenă și vestă. Dar spune-mi Ford, te rog. El este Ledger. Arată spre fratele din mijloc, cel cu cravata roșie. Iar el e Callahan. Cămașă gri, fără cravată, ridică mâna și dă din cap în semn de salut.

— O să facem un test mai târziu, spune Callahan, determinându-mă să mă uit din nou la el.

Ne privim în ochi un moment.

„Tu ești Johnnie Walker?”

— Nu-ți face griji, spune Ledger, smulgându-mă din gânduri. Cu cât vei munci mai mult cu noi, cu atât mai ușor îți va fi să ne deosebești. Suntem foarte diferiți, de fapt.

Callahan pufnește.

— El e cel mic, spune Ford și rânjește, în vreme ce Callahan își dă ochii peste cap. Încercăm să nu-i purtăm pică pentru asta.

Toți trei zâmbesc și jur că lui Roz îi scapă un oftat văzându-i atât de chipeși, stând chiar acolo, în fața noastră.

— Propun să începem.

CAPITOLUL DOI

Sutton

Cu douăzeci și patru de ore în urmă

— Ora 10.00. Club Coquette.

— Ieșim în lume, așa-i? o tachinez. Clubul Coquette este cel mai în vogă în momentul de față, dar frânghiile de catifea se ridică pentru tine doar dacă ești cineva sau cunoști pe cineva important. Cum ai făcut rost de bilete sau orice a fost necesar ca să poți intra în club?

— Poate că mă văd cu unul dintre manageri. Sau poate că nu. Ridic din sprânceană. Tipic Lizzy. Tot timpul poate că se vede sau poate nu cu persoana potrivită la momentul potrivit. Atrage norocul și voia bună ca un magnet. Deci...? Vii cu noi? Ar fi prima ieșire între fete de *nici nu mai știu când*.

— Nu pot, murmur în telefon, ridicând capul din firida unde lucrez ca să mă asigur că nu mă aude nimeni din colțul unde mă aflu, la capătul biroului.

Și că nu-mi observă grimasa de pe chip la auzul invitației.

N-ar fi trebuit să răspund la telefon. Mai ales că situația a fost atât de tensionată între noi în ultimele luni.

— Exact cum mă așteptam, spune Lizzy cu un oftat resemnat — exact așa cum mă simt eu de câteva zile înapoi.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun... De când nu te-a mai scăpat *Lipiciosul Clint* din ochi? E o ieșire între fete, ce naiba! Ești cumva proprietatea lui?

— Lizzy... Nu e vorba de asta.

— Ba fix despre asta e vorba, Sutton. Nemernicul poate să iasă în oraș și să se distreze cât vrea el, dar, spre mirarea nimănui, tu *n-ai voie*, pentru că poate are el nevoie de tine chiar atunci. El poate să fie avansat în funcție, să urce în ierarhia firmei. Cu toate astea, în clipa în care ești pe cale să obții și tu aceleași lucruri, te face să te-ndoiești de abilitățile tale ca să refuzi orice oportunitate. La naiba, el te ajută să-ți alegi rochiile pentru evenimentele de la firma lui și-apoi tot el, când ajungeți acolo, te umilește în public afirmând că ai ales o ținută nepotrivită.

Scoate un sunet care nu poate să exprime altceva decât frustrare, în timp ce mie îmi ard ochii din cauza lacrimilor. Eram sigură că o să regret că mi-am descărcat sufletul în fața ei luna trecută.

Am sunat-o într-un moment de slăbiciune, pentru că eram supărată, iar acum se folosește de asta împotriva mea.

Dar partea din mine care se agață de ea în căutare de sprijin cedează nevoii de a-l proteja atât pe Clint, cât și mândria mea, deopotrivă.

— Sunt la serviciu. Nu pot discuta acum.

— Tot timpul găsești un motiv să nu vorbești despre asta. Îi tot găsești scuze. În vocea ei se simte o nuanță rugătoare, pe care mă prefac că n-o aud. Vreau să spun doar atât, uită-te la tine. Te dai de ceasul morții

în fiecare zi la serviciu, ceea ce îmi spune că o faci doar pentru că este singura parte din viața ta pe care nu o poate atinge sau influența el.

— Lizz...

— Nu vreau să te rănesc, dar ești oarbă.

Oftează din tot sufletul.

Nu-i dau niciun răspuns.

— Știu că-l iubești, dar ce simte el pentru tine nu e iubire. Este dorință de control și obsesia de a te trage în jos ca să se ridice pe sine.

— Nu e adevărat, spun cu o voce joasă, fără nicio urmă de convingere.

— Te-a stins, ți-a răpit personalitatea, iar tu ești cea mai bună prietenă a mea și eu nu mai accept să te văd așa. Stau deoparte de doi ani întregi și mă uit cum te îndepărtezi, în timp ce el a strâns sforile din ce în ce mai mult ca să te controleze. Gata, nu mai suport. Prefer să stric prietenia care ne leagă și să-ți spun adevărul decât să te las să devii umbra omului care știu că ești cu adevărat.

— Am zis că nu pot discuta despre asta acum.

Și, totuși, nu-i închid.

Nici măcar nu încerc.

Pentru că are dreptate. Nu mi-a spus nimic nou. Mai mult, sunt lucruri pe care mi le repet mie însemi. Chestiuni la care mă gândesc noaptea, târziu, când el e plecat și eu rămân singură. Am ajuns să-mi recunosc că relația noastră este nesănătoasă. Că discuțiile noastre despre căsătorie și viitor nu sunt decât asta — *vorbe goale*. Știu că nu pot continua așa la infinit și totuși... Încă nu mă simt pregătită să mă îndepărtez.

„Sau sunt?”

Gândul e ca un pumn în stomac. Adevărul îmi taie respirația, iar Lizzy continuă să-mi bombănească la ureche.

„Să mă fi doborât chiar în halul ăsta?” Atât de rău, încât gândul că are prea multă nevoie de mine învinge dorința de a-mi fi mie bine? Încât refrenul pe care-l tot repetă, că nu s-ar alege nimic din el dacă nu aș fi eu aici ca să îi port de grijă, a devenit mai important decât faptul că de mine n-are nimeni grijă?

În ciuda acestor lucruri, repet ca un robot:

— Lizzy. Are nevoie de mine.

— Să nu aud că ești convinsă c-ar fi devastat fără tine, începe ea. E bărbat în toată firea, poate să-și poarte singur de grijă. Te-a manipulat și te-a convins că, dacă-l părăsești vreodată, o să se prăbușească. Ceea ce e problema lui. *Nu a ta.*

— Nu e așa de simplu cum crezi tu.

Mi-e rușine să pronunț cuvintele, pentru că am 25 de ani și ar trebui să-mi țin singură frâiele vieții. Lizzy știe despre creditul studentesc uriaș, dar nu și despre faptul că nu am pus aproape niciun ban deoparte. N-am cum să locuiesc singură în New York.

Mă strâmb cu o grimasă.

„Nu e un motiv suficient de bun ca să continui relația cu Clinton.”

Dumnezeule! De-aia am rămas cu el?

— Știi că nu e ușor. De fapt, sunt convinsă că e al naibii de greu, pentru că ți-a răpit atât de multe și te-a condiționat să crezi că singură nu te descurci.

— Locuim împreună. Nu pot să mă ridic și să ies pe ușă...

— Poți, Sutt. Poți. Te ridici în picioare și *pleci, pur și simplu.* Ți-am mai spus și înainte, ești binevenită la

mine acasă până îți rezolvi problemele. Oferta e încă valabilă.

— Mulțumesc.

O spun încet, pentru că îmi urlă în cap cuvintele ei și încep să risipească teama oprimentă care a pus stăpânire pe mine de mai mult timp decât sunt pregătită să admit.

Mă simt ciudat să știu ce trebuie să fac, să vreau s-o fac, și, cu toate astea, să cad victimă sentimentului de vinovăție și rușinii că nu o pot duce la bun sfârșit.

— Mi-e dor de prietena care dansa pe mese cu mine, care mă suna la 3.00 dimineața să-i iau înghețată pentru că muncise până târziu și-i era dor de mine. Mi-e dor să te aud râzând, mi-e dor de glumele tale. N-o să-l iert niciodată că ți le-a răpit. Sutt, mi-e dor *de tine.*

Tușesc ca să scap de nodul din gât, ieșind în grabă din birou ca să mă ascund în baie și să mă adun.

— Lizz...

Sughitul meu are ecou în încăperea goală, în timp ce încui ușa după mine.

— Sunt încă aici. Sunt încă eu. Sunt...

— Iar eu încă te iubesc.

Cuvinte ei dor prea tare ca să le mai ascult.

— Trebuie să închid.

Cu spatele lipit de ușă, mă las în jos, plângând, copleșită de emoții.

„Are dreptate.”

Are dreptate și sunt îngrozită. Pentru că în *acest* moment, *chiar acum*, am simțit proverbiala ultimă picătură.

Întrebarea e: vreau să fie ultima picătură?